Uit: http://www.bisdom-roermond.nl/woordbisschop/detail.php?ID=3383&Klsection=10

Voorleesbrief mgr. Frans Wiertz bij Roepingenzondag 2012

Ter voorlezing / publicatie in de Limburgse parochies
in het weekeinde van 29 april 2012

De Kerk lijkt in veel opzichten op het dagelijks leven. Er zijn momenten van grote vreugde en van diepe droefheid. Welke situatie zich ook voordoet, steeds is er wel een manier te vinden om Gods nabijheid te ervaren. Dat is precies wat we in deze liturgische Paastijd vieren. Onze verlossing door Christus betekent dat we er iedere dag opnieuw verzekerd van mogen zijn dat God trouw blijft in Zijn liefde voor ons.

Eén van de wonderbaarlijkste manieren waarop God Zijn genade aan ons schenkt, is door mensen die Hij in het bijzonder roept om Hem tegenwoordig te stellen in onze wereld. Priesters, diakens en religieuzen kiezen niet alleen zelf om hun leven aan de Kerk te schenken, maar het is op de eerste plaats de Heer die kiest en die mensen roept om Hem van meer nabij na te volgen.

Het is een belangrijk gegeven in onze geloofsgemeenschap dat sommigen geroepen zijn tot een leven dat heel innig met Christus verbonden is. Dit is één van de belangrijkste wegen waarlangs God ons steeds nabij wil zijn.

Veel priesters, diakens en religieuzen ervaren het grote tekort dat er momenteel is aan mensen die zich door God geroepen weten. Zij ondervinden aan den lijve hoe steeds meer werk op veel minder mensen neerkomt. Het is een droevige constatering dat in veel parochies en geloofsgemeenschappen de verkondiging van het Woord en de bediening van de sacramenten, door gebrek aan bedienaren, alleen met grote moeite kan plaatsvinden.

Maar er is nog een andere reden waarom het jammer is dat minder mensen zich door God geroepen voelen tot het priesterschap, het diaconaat of het religieuze leven. Daarvoor wil ik op deze roepingenzondag uw aandacht vragen. Mensen die van God een bijzondere roeping ontvangen, zijn namelijk niet alleen nodig voor het waarborgen van het normale kerkelijke leven. Een van hun belangrijkste taken is ook het verkondigen en voorleven van het geloof in de wereld, waarin we leven.

God roept mensen om de samenleving te doordringen van Zijn liefdevolle boodschap. Na Zijn verrijzenis zendt Jezus de leerlingen uit met de opdracht om het evangelie aan de hele schepping te verkondigen. (Mc. 16,15) Juist in een tijd waarin de Kerk als instituut om uiteenlopende redenen aan invloed heeft ingeboet, is het steeds dringender nodig dat mensen zich realiseren dat God hen misschien wel roept tot deze bijzondere taak. In het evangelie van deze zondag zegt Jezus tot zijn leerlingen: “Ik heb nog andere schapen die niet uit deze schaapstal zijn. Ook die moet ik leiden.” (Joh. 10,16)

Is dit niet een prachtig beeld voor de bijzondere taak die God aan mensen wil geven? Christus bestemt Zijn genade niet alleen voor hen die Hem al toebehoren, maar Hij wil dat alle mensen Zijn goedheid en Zijn liefde leren kennen. Voor de Kerk is het waarmaken van deze opdracht een grote vreugde en tegelijkertijd een grote uitdaging. Wat is er mooier dan kunnen laten zien dat God verlossing heeft gebracht aan een mensheid die zo vaak geplaagd wordt door tegenslag, ongeluk en eenzaamheid?

Hierin ligt ook het geluk voor allen die zich geroepen weten om Jezus na te volgen als herder. Zij hebben de vreugdevolle opdracht om het geloof in God en de genade van het Paasmysterie aan anderen over te brengen. De belangrijkste manier om dit te doen, is door voor te leven hoe het geloof iemands leven zin en inhoud geeft; door voor te leven hoe mooi het is om een leven te leiden met Gods liefde als leidraad. Zo bezien is het bijna onvoorstelbaar dat zo weinig mensen een bijzondere roeping overwegen.

Natuurlijk is volstrekt duidelijk dat de realiteit veel weerbarstiger is dan het ideaal. Een bijzondere roeping in de Kerk als priester, diaken of religieus heeft in onze dagen menselijkerwijs weinig aantrekkelijks. Het vraagt veel moed om die stap te zetten.Maar ik kan niet anders zeggen dan dat het echt de moeite waard is. Het schenkt veel voldoening om Christus – de Goede Herder – op deze wijze na te volgen.

Juist wanneer er vanuit de maatschappij een zekere weerstand te bespeuren valt, kunnen wij niet anders doen dan Gods aanwezigheid nog nadrukkelijker present stellen. Juist dan zorgen we immers voor de “andere schapen die niet uit deze schaapstal zijn”.

De mensen die God roept om deze taak te volbrengen zijn midden onder ons. We zijn dankbaar voor de goede hulp die we uit andere landen krijgen, maar ook in onze eigen parochies en onze eigen omgeving roept God steeds weer mensen tot het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven. Het is onze kostbare taak om die roepingen te herkennen; om mensen te helpen en aan te moedigen deze weg te gaan.

Bidden we dat Christus de Goede Herder ons wegen laat vinden, om mensen hun bijzondere roeping te helpen ontdekken. Uiteindelijk is Hij de Herder aan wie wij allen toebehoren. Laten we ons aan Hem toevertrouwen in de zekerheid dat Hij ons liefdevol leidt op al onze wegen.

+ Frans Wiertz,
bisschop van Roermond